

Arrest

**nr. 345 249 van 22 april 2026
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat Z. CHIHAOUI
Landsroemlaan 40
1083 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 17 april 2026 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie tot vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op verwijdering en terugleiding naar/vaststelling van de grens van 15 april 2026.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 april 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 april 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE WILDE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 6 december 2025 wordt verzoekende partij aangetroffen te Zeebrugge en wordt een administratief rapport wegens illegaal verblijf ten aanzien van haar opgesteld. Volgens haar eigen verklaringen zou zij op dat moment nog maar net in België zijn. Op 6 december 2025 wordt verzoekende partij een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Op dezelfde dag wordt ook besloten tot een inreisverbod voor een duur van drie jaar (bijlage 13*sexies*).

1.2 Op 10 december 2025 wordt verzoekende partij opnieuw te Zeebrugge in de haven aangetroffen en wordt haar het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Daarop wordt zij overgebracht naar het gesloten centrum te Holsbeek.

1.3 Op 23 december 2025 heeft verzoekende partij tijdens haar verblijf in het gesloten centrum een verzoek om internationale bescherming ingediend.

1.4 Het dossier inzake dit verzoek om internationale bescherming wordt overgemaakt aan het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (hierna: het CGVS). Op 23 maart 2026 heeft het CGVS echter besloten dat verzoekende partij niet toegelaten kan worden tot de vluchtelingenstatus en al evenmin kan genieten van de subsidiaire bescherming.

1.5 Tegen deze beslissing van het CGVS tekent verzoekende partij hoger beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Dit beroep wordt echter op 10 april 2026 afgewezen bij arrest nr. 344.674.

1.6 Op 15 april 2026 wordt besloten tot de vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op terugleiding naar/vaststelling van grens. Dit betreft de bestreden beslissing die als volgt wordt gemotiveerd:

“BESLISSING TOT VASTHOUDING IN EEN WELBEPAALEN PLAATS MET HET OOG OP VERWIJDERING EN TERUGLEIDING NAAR/VASTSTELLING VAN DE GRENS

Het reeds gegeven bevel om het grondgebied te verlaten is terug uitvoerbaar overeenkomstig artikel 52/3, §3, van de wet van 15 december 1980

Aan Mevrouw:

naam: R.

voornaam: S. W. R.

geboortedatum: (...).(…).(…)

geboorteplaats: Onbekend

nationaliteit: Irak

Werd op 10.12.2025, met toepassing van artikel 7, eerste lid, (1° en 3°) en tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Op 23.12.2025, tijdens de vasthouding met het oog op uitvoering van deze verwijderingsmaatregel, diende betrokkene een eerste verzoek om internationale bescherming in. De uitvoerbaarheid van de verwijderingsmaatregel werd tijdens de behandeling van het verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel 52/3, §3, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 opgeschort.

Op 23.03.2026 werd hem een negatieve beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen betekend.

Betrokkene diende op 26.03.2026 beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dit beroep werd geweigerd op 10.04.2026. De verwijderingsbeslissing van 10.12.2025 is overeenkomstig artikel 52/3, §3, van de wet van 15 december 1980 terug uitvoerbaar.

Terugleiding naar de grens/vaststelling van de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING/VASTSTELLING NAAR/VAN DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds enkele dagen in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn van 3 werkdagen en levert geen bewijs dat zij op hotel logeert.

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van SPN – KUST op 10/12/2025 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van binnendringen in havengebied.

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van SPN – KUST op 06/12/2025 werd de betrokkene eveneens aangehouden omwille van feiten van binnendringen in havengebied.

Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten en gelet op de herhaling van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 06/12/2025 dat haar betekend werd op 06.12.2025. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat haar betekend werd op 06.12.2025. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat haar werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een teruggedrijvings- of verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend.

Betrokkene kreeg op 10.12.2025 een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Tijdens haar verblijf in het gesloten centrum diende zij een verzoek om internationale bescherming in op 23.12.2025. Dit verzoek werd definitief negatief afgesloten door de RvV op 10.04.2026.

De aangehaalde elementen werden reeds beoordeeld in haar verzoek om internationale bescherming van datum. Uit het onderzoek van het CGVS (en de RvV) is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat zij aan een ziekte lijdt die haar belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds enkele dagen in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn van 3 werkdagen en levert geen bewijs dat zij op hotel logeert.

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van SPN – KUST op 10/12/2025 werd de betrokkene op heterdaad betrap op feiten van binnendringen in havengebied.

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van SPN – KUST op 06/12/2025 werd de betrokkene eveneens aangehouden omwille van feiten van binnendringen in havengebied.

Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten en gelet op de herhaling van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 06/12/2025 dat haar betekend werd op 06.12.2025. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat haar betekend werd op 06.12.2025. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat haar werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een teruggedrijvings- of verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend.

Betrokkene kreeg op 10.12.2025 een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Tijdens haar verblijf in het gesloten centrum diende zij een verzoek om internationale bescherming in op 23.12.2025. Dit verzoek werd definitief negatief afgesloten door de RvV op 10.04.2026.

Overeenkomstig artikel 74/28 van de wet van 15 december 1980 kan een vasthoudingsmaatregel alleen genomen worden wanneer wordt geoordeeld dat geen andere afdoende maar minder dwingende maatregel doeltreffend kan worden toegepast.

In casu wordt een minder dwingende maatregel verondersteld ondoeltreffend te zijn omdat:

3° Betrokkene vormt een bedreiging voor de openbare orde.

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van SPN – KUST op 10/12/2025 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van binnendringen in havengebied.

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van SPN – KUST op 06/12/2025 werd de betrokkene eveneens aangehouden omwille van feiten van binnendringen in havengebied.

Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten en gelet op de herhaling van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Gelet op het voorgaande moet worden geconcludeerd dat de betrokkene niet bereid is zich te voegen naar de administratieve beslissingen die ten aanzien van haar zijn genomen, dat zij derhalve het risico loopt zich aan de bevoegde autoriteiten te onttrekken en dat een minder dwingende maatregel van vasthouding in dit geval ondoeltreffend wordt geacht. Bijgevolg moet de betrokkene worden vastgehouden door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om haar aan boord te laten gaan van de eerstvolgende vlucht met bestemming Irak.

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Het voorwerp van de vordering

2.1.1 Ambtshalve merkt de Raad op dat hij niet bevoegd is om kennis te nemen van de onderhavige vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 15 april 2026 tot vasthouding in een welbepaalde plaats (met het oog op verwijdering en terugleiding naar/vaststelling van de grens). Artikel 71, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Artikel 72, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts uitdrukkelijk dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470). Verzoekende partij kan haar thans ontwikkelde grieven, gegrond op artikel 8 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), doen gelden bij de bevoegde Raadkamer. De Raad kan zich hierover echter niet uitspreken.

Bijgevolg moet de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot vasthouding (met het oog op verwijdering en terugleiding naar/vaststelling van de grens) als onontvankelijk worden afgewezen.

2.1.2 De vordering is eveneens onontvankelijk in zoverre deze gericht is tegen de mededeling dat de verwijderingsbeslissing (het bevel om het grondgebied te verlaten) van 10 december 2025 terug uitvoerbaar is overeenkomstig artikel 52/3, §3, van de Vreemdelingenwet. Om onontvankelijk te zijn moet het beroep gericht zijn tegen een uitvoerbare beslissing. In de memorie van toelichting bij de Vreemdelingenwet wordt gesteld dat voor het begrip “*beslissing*” of “*bestuurshandeling*” kan worden teruggegrepen naar de inhoud die de Raad van State er in zijn contentieux aangeeft, te weten “*een uitvoerbare beslissing, zijnde een handeling waarbij wordt beoogd rechtsgevolgen in het leven te roepen of te beletten dat zij tot stand komen, met andere woorden waarbij wordt beoogd wijzigingen aan te brengen in een bestaande rechtsregel of toestand dan wel zodanige wijziging te beletten*” (Parl.St. Kamer, 2005-2006, DOC 51 2476/001, 92).

De Raad stelt vast dat de thans bestreden akte aanvangt met de mededeling dat het reeds gegeven bevel om het grondgebied te verlaten terug uitvoerbaar is overeenkomstig artikel 52/3, §3, van de Vreemdelingenwet.

Het betreft een loutere verwijzing naar de in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1°, 3° en 12° van de Vreemdelingenwet reeds genomen beslissing van 10 december 2025 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, met de mededeling dat dit bevel in toepassing van artikel 52/3, § 3, van de Vreemdelingenwet niet langer is opgeschort en terug uitvoerbaar is.

Artikel 52/3, § 3, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien de in paragraaf 1 en 2 bedoelde vreemdeling op het moment van de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming reeds het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waaraan hij nog geen gevolg heeft gegeven, ziet de minister of zijn gemachtigde af van het nemen van een nieuwe verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel maar wordt de uitvoerbaarheid van de reeds gegeven maatregel tijdens de behandeling van het verzoek om internationale bescherming opgeschort overeenkomstig de artikelen 49/3/1 en 39/70. Eenmaal de uitvoerbaarheid van de reeds gegeven verwijderingsmaatregel niet langer overeenkomstig de artikelen 49/3/1 en 39/70 is opgeschort, kan de minister of zijn gemachtigde, indien hij dit nodig acht, de termijn die aan de vreemdeling was toegekend om het grondgebied vrijwillig te verlaten verlengen.”

Artikel 49/3/1 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Geen maatregel tot verwijdering van het grondgebied of tot terugnrijving kan gedwongen worden uitgevoerd ten aanzien van de verzoeker vanaf het doen van zijn verzoek om internationale bescherming, en tijdens de behandeling van dit verzoek door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, met uitzondering van de verzoeker bedoeld in artikel 57/6/2, § 3.”

Artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet, onder Afdeling II “Specifieke bepalingen die gelden voor de beroepen met volle rechtsmacht tegen beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen” voorziet het volgende:

“Behoudens mits toestemming van betrokkene, kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of terugnrijving gedwongen worden uitgevoerd. Het eerste lid is niet van toepassing wanneer een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement zoals vastgesteld in toepassing van artikel 57/6/2, § 2 en : 1° betrokkene een eerste volgend verzoek om internationale bescherming heeft ingediend binnen het jaar na de definitieve beslissing met betrekking tot zijn voorgaand verzoek om internationale bescherming, terwijl hij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 of 74/9 bevond; of 2° betrokkene een nieuw volgend verzoek om internationale bescherming indient na een definitieve beslissing over een eerste volgend verzoek om internationale bescherming.”

Thans staat niet ter betwisting dat de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten van 10 december 2025 niet langer is opgeschort nu het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij definitief is afgewezen bij arrest nr. 344 672 van 10 april 2026 zoals gewezen door de Raad.

Verwerende partij doet niet meer dan verzoekende partij hierop te wijzen in het licht van de genomen beslissing tot vasthouding. Deze inlichting of mededeling kan op zichzelf niet worden beschouwd als een aanvechtbare rechtshandeling die op zich enig gevolg teweegbrengt voor de verzoeker. Immers is het vorige bevel om het grondgebied te verlaten van 12 december 2025 reeds van rechtswege opnieuw uitvoerbaar doordat de periodes waarin overeenkomstig de artikelen 49/3/1 en 39/70 van de Vreemdelingenwet in een automatische opschorting van de uitvoerbaarheid is voorzien, ten einde zijn gekomen.

De Raad wijst er vooreerst op dat een verplichting om een nieuw onderzoek te voeren naar de hogere rechtsnormen niet in artikel 52/3, §3, van de Vreemdelingenwet kan worden gelezen en dat de verzoeker niet aantoonde dat de loutere mededeling dat een eerder bevel om het grondgebied te verlaten terug “uitvoerbaar” is geworden zonder dat deze uitvoering echter daadwerkelijk wordt gelast, reeds zou nopen tot een nieuw onderzoek naar de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming.

In dit verband kan nog worden gewezen op het arrest van 15 juni 2016 waarin het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft geoordeeld dat de lidstaten “de verwezenlijking van de met [de Terugnrijvingsrichtlijn] nagestreefde doelstelling, te weten de invoering van een doeltreffend beleid van verwijdering en terugkeer van illegaal verblijvende onderdanen van derde landen, [niet] in gevaar [mogen] brengen” en dat aan de verplichting die hun bij artikel 8 van die richtlijn is opgelegd om in de daarin genoemde gevallen zo spoedig mogelijk tot verwijdering over te gaan, “niet [zou] zijn voldaan indien de verwijdering vertraging zou oplopen als gevolg van het feit dat een [terugnrijvings]procedure [...] niet in het stadium waarin zij is onderbroken moet worden hervat, maar van het begin af aan zou moeten worden gevoerd na de afwijzing van het verzoek om

internationale bescherming in eerste aanleg" (HvJ, grote kamer, 15 februari 2016, C-601/15 PPU, J.N. t. Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, punten 75- 76).

In de mate dat de vordering is gericht tegen de mededeling dat het bevel om het grondgebied te verlaten van 10 december 2025 terug uitvoerbaar is overeenkomstig artikel 52/3, §3, van de Vreemdelingenwet, is de vordering onontvankelijk.

3. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wat betreft de beslissing tot terugleiding naar de grens

Gelet op het voorgaande komt het in het licht van de huidige vordering van verzoekende partij enkel toe om de beslissing tot terugleiding naar de grens in het kader van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid te onderzoeken.

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten moet bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Verzoekende partij wordt momenteel vastgehouden in een welbepaalde plaats met het oog op haar verwijdering van het grondgebied, meer bepaald zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt conform artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering, dat overigens niet wordt betwist door de verwerende partij, is voldoende aangetoond.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1 In een enig middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van het beginsel van behoorlijk met name het zorgvuldigheidsbeginsel.

"II. RECEVABILITÉ

La requérante demande la suspension en extrême urgence et l'annulation de la décision de maintien dans un lieu déterminé en vue d'un éloignement et de reconduite à la frontière qui lui a été notifiée.

La requérante est la destinataire de la décision attaquée. L'exécution de celle-ci aurait pour effet son renvoi vers l'Irak, où elle encourt le risque d'y subir des traitements inhumains ou dégradants contraires à l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme (ci-après CEDH).

La requérante dispose à l'évidence d'un intérêt personnel, né et actuel au présent recours, de sorte qu'il sera déclaré recevable ratione personae.

L'ordre de quitter le territoire avec maintien en détention lui a été notifié le 15 avril 2026. Dès lors, la requérante se trouve dans le délai prévu à l'article 39/57, §1er, alinéa 2, de la loi du 15 décembre 1980, de sorte que le présent recours sera déclaré recevable ratione temporis.

Du tout, le présent recours sera déclaré recevable.

La partie adverse pourrait tenter de soutenir que l'acte attaqué ne constitue qu'une mesure de pure exécution ("loutere uitvoeringsmaatregel") de l'ordre de quitter le territoire du 10 décembre 2025, redevenu exécutoire. Or, cette thèse doit être écartée au motif que l'intitulé de l'acte attaqué manifeste l'existence d'une décision autonome.

De fait, la décision notifiée au requérant porte explicitement le titre : « BESLISSING TOT VASTHOUDING IN EEN WELBEPAALE PLAATS MET HET OOG OP VERWIJDERING EN TERUGLEIDING NAAR/VASTSTELLING VAN DE GRENS » L'utilisation des termes "Beslissing tot... Terugleiding" (Décision

de... Re conduite) démontre sans équivoque la volonté de l'autorité de prendre une nouvelle décision administrative distincte, visant à éloigner physiquement le requérant, et non simplement à constater la réactivation de l'OQT antérieur.

Sur ce point, votre conseil a pris en compte les éléments suivants :

[...]

III. PRÉJUDICE GRAVE ET DIFFICILEMENT RÉPARABLE

La présente procédure ne porte pas sur l'appréciation des moyens soulevés, mais uniquement sur la vérification du caractère sérieux des moyens soulevés et du fait que l'exécution de la décision attaquée, avant de statuer sur le recours en annulation, cause à la requérante un préjudice difficilement réparable.

L'existence du préjudice susmentionné est une condition distincte qui doit être traitée séparément.

La disposition relative au préjudice grave et difficilement réparable doit être interprétée en ce sens que le requérant ne doit pas se limiter à des imprécisions et des généralités, mais doit au contraire présenter des éléments très concrets démontrant qu'il subit personnellement ou risque de subir un préjudice difficilement réparable.

[...]

En l'espèce, le préjudice grave et irréversible qui menace le requérant est d'une nature absolue, c'est-à-dire l'atteinte irréversible à son intégrité physique et psychique, ainsi que la perte de sa propre vie. Le préjudice invoqué ne relève pas de la simple hypothèse ou de la crainte subjective, mais repose sur des faits matériels avérés, objectivés par un rapport médical circonstancié, liés à sa vulnérabilité et aux risques encourus dans son pays d'origine.

3.1. Le préjudice grave et immédiat inhérent à l'exécution matérielle du vol

L'exécution de la décision attaquée expose inévitablement la requérante à un préjudice grave et imminent dès sa mise en oeuvre matérielle. L'état de santé psychologique et physique de la requérante rend tout éloignement forcé médicalement dangereux, voire impraticable.

Le certificat médical circonstancié rédigé le 7 avril 2026 par le Docteur F. L. conclut formellement à une inaptitude au vol en déclarant la requérante strictement « not fit to fly » pour une période d'au moins 6 mois. (Pièce 2) Forcer la requérante à embarquer par la contrainte dans ces conditions l'expose à une aggravation inévitable de son état de détresse absolue et déclencherait un risque certain de passage à l'acte suicidaire, le corps médical actant formellement qu'elle a déjà commis deux tentatives de suicide récentes en détention. À ce péril psychiatrique s'ajoute une pathologie rénale chronique (suspicion de néphrolithiase) non traitée. La mise en péril délibérée de sa vie et de son intégrité physique et psychique lors d'un transfert forcé par voie aérienne constitue en soi un préjudice d'une gravité exceptionnelle, immédiat et totalement irréversible.

3.2. L'exposition à des traitements inhumains et dégradants en cas de retour forcé en Irak

Surtout, une fois sur place, ce renvoi vers l'Irak expose la requérante à subir un préjudice absolu qui franchit incontestablement le seuil de gravité de l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme. En cas de retour sur le territoire irakien, la requérante, reniée pour un mariage non consenti par les siens, sera directement livrée à la violence meurtrière de sa propre famille. Ce risque de "crime d'honneur" n'a rien d'hypothétique : le médecin a formellement acté que les menaces de mort pesant sur elle se sont dramatiquement actualisées avec la libération récente de son frère, tout juste sorti de prison. L'éloignement forcé de la requérante offrirait à ses bourreaux l'alibi parfait pour l'assassiner en toute impunité. La requérante ayant des antécédents suicidaires sévères et documentés, sa famille n'aura qu'à la tuer et à maquiller son meurtre en suicide. Les rapports de l'EUA confirment en effet que « jusqu'à 70 % des suicides signalés » sont en réalité des crimes d'honneur non enquêtés par les autorités.

Le simple fait d'être refoulée vers ce contexte de terreur, où elle est identifiée comme une cible à abattre sans aucune échappatoire ni protection étatique possible, constitue une atteinte intolérable à l'intégrité physique et à la dignité humaine de la requérante.

Si l'éloignement devait être exécuté avant l'examen au fond du présent recours, aucune décision de justice ultérieure annulant l'acte attaqué, ni aucune indemnisation financière, ne pourrait effacer un nouveau passage à l'acte suicidaire provoqué par le vol, guérir le traumatisme indélébile des traitements inhumains subis sur place, ou réparer le préjudice irréversible de la perte de sa vie.

IV. DEMANDE D'ASSISTANCE JUDICIAIRE

La requérante est privée de sa liberté et est actuellement maintenue au Centre de transit Caricole.

Elle demande dès lors le bénéfice de l'assistance judiciaire gratuite (pro deo) et l'exemption du droit de rôle, conformément à l'article 9/1 de l'Arrêté Royal du 21 décembre 2006 fixant la procédure devant le Conseil du Contentieux des Étrangers.

V. EXPOSÉ DES FAITS

La requérante, Madame R. S. W. R., est de nationalité irakienne et appartient à la minorité kurde. Elle est née le 10 janvier 2006.

La requérante a quitté l'Irak en raison de craintes pour sa vie, liées à un conflit intrafamilial. Suite à son mariage avec Monsieur F. a., elle indique avoir été rejetée par sa famille et avoir fait l'objet de violences et de menaces de mort de la part de son père et de son frère (menace de crime d'honneur). Elle a par la suite entamé un parcours d'exil qui l'a menée en France, puis en Belgique.

Le 6 décembre 2025, lors d'une tentative de rejoindre le Royaume-Uni, la requérante a été intercepté par les autorités belges et s'est vue notifier une interdiction d'entrée sur le territoire d'une durée de 3 ans.

Quelques jours plus tard, le 10 décembre 2025, elle a de nouveau été interpellée dans une zone portuaire. L'Office des Étrangers lui a alors délivré un ordre de quitter le territoire (OQT) assorti d'une décision de maintien en détention en vue de son éloignement.

Face à la perspective d'un rapatriement forcé et imminent vers l'Irak, le 23 décembre 2025, la requérante a introduit une demande de protection internationale depuis son lieu de détention. Cette demande a eu pour effet de suspendre l'exécution de la mesure d'éloignement.

Par une décision notifiée le 23 mars 2026, le Commissariat général aux réfugiés et aux apatrides a refusé de lui reconnaître le statut de réfugié ainsi que le statut de protection subsidiaire. La requérante a immédiatement introduit un recours en annulation contre cette décision le 26 mars 2026.

Le 7 avril 2026, le Docteur F. L. a rédigé un certificat médical circonstancié. Ce document acte que la requérante, dont le frère vient d'être libéré de prison en Irak, souffre d'une dépression exogène consécutive à ce contexte de menace vitale. Le rapport consigne deux tentatives de suicide récentes ainsi qu'une pathologie rénale chronique (suspicion de néphrolithiase). Le médecin indique qu'un retour en Irak provoquerait une aggravation de son état psychiatrique et déclare formellement la requérante « not fit to fly » (inapte au vol) pour une période d'au moins 6 mois. (Pièce 2)

Le 10 avril 2026, le Conseil du Contentieux des Étrangers a rejeté le recours introduit contre la décision du CGRA (arrêt n° 344 674).

Suite à l'arrêt négatif du CCE du 10 avril 2026, l'Office des Étrangers a considéré que la mesure d'éloignement initiale du 10 décembre 2025 redevenait exécutable, conformément à l'article 52/3, §3 de la loi du 15 décembre 1980, et ce, en dépit des contre-indications médicales posées quelques jours plus tôt.

En conséquence, en date du 14 avril 2026, l'autorité administrative a pris une nouvelle décision de maintien dans un lieu déterminé - le centre de transit Caricole - en vue d'un éloignement et de reconduite à la frontière. Cette décision a été notifiée à la requérante le 15 avril 2026.

C'est l'exécution de cette décision de maintien en détention en vue de l'éloignement vers l'Irak, prise le 14 avril 2026, qui constitue l'acte attaqué et justifie l'introduction de la présente requête en extrême urgence.

VI. LE MOYEN UNIQUE

Le moyen unique est pris de la violation des articles 3 de la Convention européenne des droits de l'homme, des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs et du principe général de bonne administration, en particulier le devoir de minutie

A. PRINCIPES

1. De l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme

a) Du volet matériel de l'article 3 de la CEDH

Pour tomber sous l'application de l'article 3 de la Convention, la Cour européenne des droits de l'homme souligne que :

[...]

Concernant les notions de traitements inhumains ou dégradants, la Cour européenne des droits de l'homme établit ce qui suit :

[...]

Afin de préserver le respect du droit fondamental garanti par l'article 3 de la CEDH, la Cour européenne des droits de l'homme accorde une importance particulière à la vulnérabilité des demandeurs d'asile :

[...]

Concernant plus spécifiquement le rôle de l'État parti en matière d'expulsion de demandeurs d'asile et du respect de l'article 3 de la Convention, la Cour européenne des droits de l'homme indique que l'interdiction consacrée par cet article, implique en outre que :

[...]

La Cour européenne des droits de l'homme considère en effet que l'éloignement par un État membre peut soulever un problème au regard de l'article 3 de la Convention lorsqu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que l'intéressé courra dans le pays de destination un risque réel d'être soumis à des traitements contraires à l'article 3 de la Convention.

b) Du volet procédural de l'article 3 de la CEDH

En matière d'expulsion, le volet procédural implique que lorsqu'un État membre envisage le renvoi d'un demandeur d'asile vers un pays tiers, il a l'obligation d'apprécier le risque de traitements contraires à l'article 3 de la CEDH.

La Cour européenne des droits de l'homme indique également qu'il est du devoir de l'autorité responsable d'une expulsion qu'elle tienne compte de l'ensemble de la situation de l'étranger avant d'éventuellement procéder à son éloignement :

[...]

En effet, selon la jurisprudence de Votre Cour, l'autorité doit se livrer à un examen aussi rigoureux que possible des éléments indiquant l'existence d'un risque réel de traitement prohibé par l'article 3 de la CEDH :

[...]

Lorsqu'un risque de violation de l'article 3 de la Convention est invoqué, la Cour européenne des droits de l'homme a établi les principes suivants en ce qui concerne la charge de la preuve:

« 128. Pour déterminer l'existence de motifs sérieux et avérés de croire à un risque [...]

2. Des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs Le Conseil d'État dit pour droit que [...]

3. Du devoir de minutie

En vertu du devoir de minutie – principe général de bonne administration [...]

B. DE L'APPLICATION DES PRINCIPES AU CAS D'ESPÈCE

1. Sur la violation de l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme

En vertu de la décision attaquée du 14 avril 2026, l'Office des Étrangers a pris à l'encontre du requérant une décision de maintien en détention en vue de son éloignement vers l'Irak, réactivant ainsi la mesure de renvoi initialement suspendue.

En l'espèce, force est de constater que la décision attaquée ne contient absolument aucune mention, ni la moindre évaluation, du risque de mauvais traitements au sens de l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme. Plus grave encore, l'autorité administrative occulte totalement l'existence du certificat médical attestant formellement de l'inaptitude au vol de la requérante. Pour justifier cette mesure et écarter tout péril en cas de retour forcé, l'autorité administrative s'est contentée de s'appuyer implicitement et exclusivement sur l'arrêt de rejet du Conseil du Contentieux des Étrangers du 10 avril 2026 et sur la décision de refus du CGRA.

Or, ce faisant, l'autorité administrative s'est soustraite à son obligation d'examen *ex nunc* en ignorant un élément médical factuel, nouveau et déterminant qui objective la vulnérabilité particulière de la requérante. (Pièce 2)

Cette approche occulte notamment la réalité du risque de traitements contraires à l'article 3 de la CEDH, lequel est pourtant éré au regard du profil spécifique de l'intéressée et du contexte général des femmes en Irak, où la requérante est la cible directe de violences intrafamiliales s'apparentant à un crime d'honneur, dans un contexte d'impunité étatique totale.

De ce fait, l'exécution de cet éloignement expose la requérante de manière prévisible, directe et certaine à un risque réel de subir des traitements contraires à l'article 3 de la Convention, constitutifs d'une violation tant matérielle que procédurale de cette disposition, faute d'une évaluation *ex nunc* rigoureuse par l'Office des Étrangers.

1.1. L'absence totale de prise en considération du certificat médical et de l'inaptitude absolue de la requérante à voyager

Le premier péril irréversible auquel la requérante sera exposée réside dans l'exécution matérielle du vol et le renvoi en lui-même. La décision attaquée a été prise dans le déni le plus absolu de l'état de santé psychiatrique critique de la requérante, lequel s'est dramatiquement détérioré depuis son incarcération au point d'attenter à ses jours.

La décision de maintien en vue de l'éloignement, notifiée le 15 avril 2026, ose affirmer de manière stéréotypée que : « *Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat zij aan een ziekte lijdt die haar belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst* » (La requérante n'apporte aucun élément prouvant qu'elle souffre d'une maladie l'empêchant de retourner dans son pays d'origine). Cette affirmation de l'Office des Étrangers est en contradiction frontale, avec les éléments médicaux dont il a pourtant la charge de tenir compte.

En effet, la requérante a fait l'objet d'un examen médical clinique et psychiatrique le 3 avril 2026, réalisé au sein même du centre fermé Caricole par le Docteur F. L.

Dans son certificat médical circonstancié rédigé le 7 avril 2026, le corps médical pose un diagnostic : la requérante souffre d'un « *stress extrême avec dépression exogène consécutive à une situation mettant la vie en danger.* » Le médecin souligne qu'il est indispensable qu'elle bénéficie d'un suivi psychiatrique pour soigner des « *psycotraumatismes sérieux (posttraumatic stress syndrome) suite à une persécution sur base du genre avec un père et un frère extrêmement violents.* » De plus, le rapport médical souligne qu'elle « *présente également une pathologie rénale chronique probablement due à une néphrolithiase* » (Pièce 2)

Plus alarmant encore sous l'angle de l'article 3 de la Convention, le rapport médical documente de manière irréfragable le risque de passage à l'acte fatal, actant que la requérante, âgée d'à peine 19 ans, « *souffre d'une dépression exogène avec deux tentatives de suicide récentes* » liées à l'angoisse de son renvoi et aux menaces familiales.

C'est sur base de ce constat médical accablant que le médecin déclare expressément et formellement : « *Un retour en Irak provoquerait une aggravation de son état psychiatrique et elle ne pourra être soignée dans ces circonstances de menace constante dans son pays et il est donc médicalement contre-indiqué qu'elle retourne en Irak. Elle est donc "not fit to fly" pour une période d'au moins 6 mois.* » (Pièce 2)

En ignorant purement et simplement cette contre-indication médicale formelle pour imposer un transfert forcé par voie aérienne, l'Office des Étrangers expose sciemment la patiente à une mise en péril de sa vie et à un risque de passage à l'acte suicidaire documenté et déjà matérialisé par deux tentatives récentes, constituant en soi un traitement inhumain et dégradant prohibé par l'article 3 de la CEDH.

1.2. Du risque objectif de traitements inhumains et dégradants en Irak au regard du profil spécifique de la requérante et des persécutions liées à son statut de femme

Outre le risque immédiat inhérent à son inaptitude médicale au voyage, le profil spécifique de la requérante l'expose objectivement à un risque certain de traitements contraires à l'article 3 de la CEDH en cas de retour en Irak, et ce, en raison même de son statut de femme.

La requérante est une jeune femme d'à peine 19 ans. Son exil trouve sa source dans un conflit intrafamilial d'une extrême violence : son mariage avec Monsieur F. A., contracté contre l'avis de sa famille, a entraîné son bannissement. En conséquence, la requérante est directement menacée de mort par son père et son frère. Le rapport médical du Dr. F. documente l'imminence et la réalité de cette terreur psychologique, relevant que les menaces sont d'autant plus vives que « son frère vient d'être libéré de prison » (Pièce 2)

Cette situation individuelle ne peut être examinée de manière isolée ; elle s'inscrit au cœur d'une violence systémique et structurelle ciblant spécifiquement les femmes en Irak. En décidant de se marier selon son propre choix, la requérante a transgressé les normes patriarcales strictes de sa communauté. Dans ce contexte, elle n'est plus seulement une personne en conflit avec sa famille, mais une femme perçue comme ayant souillé "l'honneur" familial, devenant ainsi la cible légitime d'un "crime d'honneur".

Il est largement documenté par les instances internationales que le statut de femme en Irak, engendre une vulnérabilité absolue face aux violences intrafamiliales. En effet, le rapport de l'Agence de l'Union européenne pour l'asile (EUAA COI Country Focus : Iraq), publié en octobre 2025, dresse un constat accablant sur l'impossibilité absolue pour une femme irakienne d'échapper à la vindicte familiale :

[...]

Le profil de la requérante correspond tragiquement et exactement à ce schéma, son père et son frère étant les acteurs désignés de ce "lavage d'honneur".

Le système légal irakien lui-même prévoit une clémence explicite et des peines dérisoires pour les hommes assassinant des femmes de leur famille sous couvert de "motifs d'honneur". Le meurtre d'une femme "désobéissante" bénéficie ainsi d'une tolérance légale et sociétale.

De plus, les rapports soulignent de manière constante que les forces de l'ordre considèrent les menaces de crimes d'honneur comme des "affaires privées" ou tribales. Lorsqu'une femme menacée tente de solliciter la protection de la police, elle est presque systématiquement renvoyée de force à ses bourreaux au nom de la "réconciliation familiale", les exposant à des violences létales.

En conséquence, renvoyer la requérante en Irak, une jeune femme de 19 ans, isolée, reniée, et activement recherchée par un frère violent fraîchement sorti de prison dans un pays garantissant l'impunité légale à de tels actes, l'expose de manière prévisible et directe à un risque vital et à des violences d'une extrême gravité.

Ce faisceau d'éléments démontre que la requérante serait inévitablement livrée à un risque réel, personnel et avéré d'atteinte irréversible à son intégrité physique et psychique. Le refus de l'Office des Étrangers de prendre en compte cette réalité objective et systémique, conduit à une violation flagrante de l'article 3 de la Convention.

1.3. De la violation du volet procédural de l'article 3 de la Convention : L'absence d'examen rigoureux et ex nunc du risque objectif

Au vu de l'inaptitude absolue au vol dûment certifiée par un médecin et de la menace létale objectivée par le contexte irakien des crimes d'honneur, il existe indéniablement, dans le chef de la requérante, un grief défendable au sens de la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme.

Conformément au volet procédural de l'article 3 de la CEDH, face à un tel grief, il incombait de manière impérative à l'Office des Étrangers de procéder à un contrôle rigoureux, individualisé et surtout ex nunc.

Or, l'Office des Étrangers a manifestement failli à cette obligation fondamentale. L'autorité administrative a pris sa décision d'éloignement le 14 avril 2026 en se reposant aveuglément sur les décisions antérieures des instances d'asile. Ce faisant, l'Office des Étrangers a délibérément ignoré un élément factuel nouveau et déterminant : le certificat médical du 7 avril 2026 qui déclare expressément la requérante « inapte au vol » et objective un risque suicidaire aigu directement lié à la perspective de son renvoi.

Plus qu'une simple information médicale, ce constat d'inaptitude absolue au vol constitue un obstacle dirimant à l'exécution matérielle de la mesure d'éloignement. Il est d'autant plus interpellant que ce constat médical émane d'un examen approfondi réalisé au sein même du centre fermé Caricole, sous la garde effective de l'autorité administrative. En décidant du maintien en vue de l'éloignement sans même confronter sa décision à l'impossibilité technique et vitæ soulevée par le corps médical agissant dans son propre cadre d'infrastructure, l'Office des étrangers a vidé de sa substance l'obligation d'examen ex nunc.

Outre cette impossibilité physique de procéder à l'éloignement, l'autorité administrative ne pouvait balayer le risque de traitements inhumains et dégradant allégué en cas de retour. En actant formellement l'existence d'une dépression exogène sévère liée à une situation de menace vitale et en consignat deux tentatives de suicide récentes, ce rapport médical constitue un élément factuel nouveau et déterminant. Il corrobore cliniquement la terreur absolue subie par la requérante et apporte une confirmation irréfragable de la gravité extrême du danger encouru. C'est précisément en raison de ces éléments cliniques nouveaux (tant psychiatriques que somatiques, la requérante souffrant par ailleurs d'une pathologie rénale nécessitant des investigations) que l'Office des Étrangers ne pouvait en aucun cas se reposer aveuglément sur l'arrêt de rejet du CCE. Face à ces preuves médicales, il avait l'obligation d'apprécier le risque au regard de la situation

générale prévalant en Irak et du profil spécifique de la requérante. Son extrême vulnérabilité de jeune femme ciblée par des menaces liées à l'honneur et son état psychiatrique critique nécessitent indéniablement une évaluation actualisée et individualisée. Force est de constater qu'il n'en a absolument rien fait.

En décidant du maintien en détention et de l'éloignement sans avoir procédé à cette évaluation ex nunc impérative, et au mépris total d'une contre-indication médicale formelle posée sous sa propre garde en centre fermé, l'Office des Étrangers a violé de manière irréfragable le volet procédural de l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme.

En parallèle, en omettant toute analyse de ce fait nouveau et déterminant qu'est le certificat médical du 7 avril 2026, et en se bornant à s'appuyer exclusivement sur des décisions passées, l'autorité administrative a rendu une décision dont la motivation est gravement lacunaire, inadéquate et stéréotypée. Ce faisant, l'Office des Étrangers consacre non seulement une violation manifeste de l'obligation de motivation formelle exigée par les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991, mais également une violation flagrante du devoir de minutie, lequel lui imposait d'instruire le dossier avec soin et d'examiner attentivement l'ensemble des éléments pertinents avant de statuer.

VII. EXTREME URGENGE

Pour que votre Conseil puisse considérer qu'il y a extrême urgence, deux conditions doivent être réunies : d'une part, la partie requérante doit avoir agi avec diligence, et d'autre part, le péril causé par l'exécution de la décision attaquée doit être imminent. En outre, l'examen de ces conditions doit se faire en fonction de l'ensemble des éléments de la cause.

Concernant l'appréciation de l'extrême urgence, votre Conseil a dit pour droit, dans les termes suivants :

[...]

En l'espèce, le requérant s'est vu notifier la décision litigieuse le 15 avril 2026. Le présent recours est introduit en date du 17 avril 2026, dans le respect du délai prévu à l'article 39/57, §1er de la loi du 15 décembre 1980. Il convient dès lors de constater que la requérante a agi avec toute la diligence requise.

Concernant l'imminence du péril, la décision litigieuse est accompagnée d'une décision de maintien en détention. Le placement en détention du requérant permet dès lors de présumer l'imminence du péril (art. 39/82, §4, al. 2, de la loi du 15 décembre 1980).

Il y a en outre lieu de rappeler que Votre jurisprudence constante est établie en ce sens que « la circonstance qu'aucune date de rapatriement n'a encore été fixée n'est pas relevant à cet égard, dès lors qu'il ne s'agit à ce stade que d'une modalité de mise en oeuvre d'une mesure dont l'exécution est susceptible d'intervenir à tout moment »

Il y a en outre lieu de relever que la compétence du Conseil d'État pour intervenir en extrême urgence est reconnue lorsque « le péril que risque de causer l'exécution immédiate de l'acte attaqué soit imminent, ou en tout cas, que sa réalisation soit probable avant quarante-cinq jours » L'imminence du péril est ainsi établie, la procédure de suspension ordinaire étant impuissante à prévenir le préjudice grave qu'entraînerait l'exécution immédiate de la décision querellée et l'éloignement du requérant pouvant intervenir à tout moment. De sorte que l'extrême urgence sera déclarée fondée.

Na een grotendeels louter theoretische uiteenzetting merkt verzoekende partij ter zake op dat verwerende partij geen onderzoek gedaan zou hebben naar de omstandigheden in Irak en dit zeker niet rekening houdend met haar specifieke profiel. Met name door de heersende repressie en aanwezige militieën zouden personen met een band met het Westen in het bijzonder geïsoleerd worden en dit zou met name gelden voor de context waarbij er sterke spanningen zijn tussen Iran en het zogenaamde Westen. Daarnaast wijst verzoekende partij op een medisch attest dat op 7 april jl. voor haar zou opgesteld zijn. In dit attest zouden problemen opgenomen zijn die haar verhinderen om terug naar Irak gerepatriëerd te worden waardoor zij op heden ook ongeschikt zou zijn om te reizen.

Het medisch attest verwijst naar het relaas van verzoekende partij en in dit verband wijst verzoekende partij op de mogelijke gevolgen voor vervolging door militieën door haar beweerd voormalig werk als chauffeur van welzijnsorganisaties waarna zij ook nog herhaalt fysiek niet in staat te zijn voor het reizen.

3.3.2 De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing zowel in rechte als in feite gemotiveerd is.

3.3.3 Waar verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert voert zij in realiteit niet de formele, maar wel de materiële motiveringsplicht aan.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

3.3.4 Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

3.3.5 Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verweerder in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

3.3.6 Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat:

"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen".

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken, moet de verzoekende partij aantonen dat er ernstige en zwaarwegende gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar hij zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet haar beweringen staven met een begin van bewijs en concrete, op haar persoonlijke situatie betrekken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk te maken op artikel 3 van het EVRM (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Het EHRM stelt in vaste rechtspraak, de Raad herhaalt, dat het aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling. (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Indien dit begin van bewijs wordt geleverd, dan verschuift de bewijslast en is het aan de verdragsluitende staat om in dat geval iedere twijfel over het bewijs weg te nemen. Om het risico op foltering of onmenselijke behandeling te bepalen, moet de verdragsluitende staat met name de voorzienbare gevolgen van het terugsturen van de vreemdeling naar het land van bestemming onderzoeken, daarbij rekening houdend met de algemene situatie in het land én de persoonlijke omstandigheden van de vreemdeling (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (c)).

3.3.7 De Raad brengt in herinnering dat met betrekking tot vreemdelingen die zich beroepen op hun medische toestand en het gebrek aan medische en sociale zorg in het land van bestemming om hun verwijdering tegen te houden, het EHRM een hoge drempel hanteert en oordeelt dat enkel *"in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn"*, een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde kan zijn (EHRM 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, §

42). Uit het arrest Paposhvili (EHRM 13 december 2016 (GK), nr. 41738/10, par. 183) blijkt dat onder deze uitzonderlijke gevallen niet alleen worden begrepen situaties van verwijdering van ernstig zieke personen bij wie er sprake is van een onmiddellijk en nakend levensgevaar, enerzijds, maar ook situaties worden begrepen van verwijdering van ernstig zieke personen bij wie er ernstige aanwijzingen zijn dat er een reëel risico bestaat op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand met intens lijden tot gevolg of een aanzienlijke verkorting van de levensverwachting door het gebrek aan of toegang tot een adequate behandeling van de ziekte in het ontvangstland, anderzijds. Derhalve beantwoorden slechts deze twee situaties van verwijdering van ernstig zieke vreemdelingen aan de hoge drempel die geldt voor de toepassing van artikel 3 van het EVRM.

Met betrekking tot het verwijderen zelf, heeft het EHRM reeds geoordeeld dat artikel 3 van het EVRM een verdragsluitende staat in beginsel niet verplicht om een persoon niet te verwijderen of uit te zetten wanneer deze in staat is te reizen en voor zover in dat verband de nodige maatregelen worden genomen die passend zijn en aan de toestand van de betrokkene aangepast zijn (EHRM 4 juli 2006, nr. 24171/05, Karim t. Zweden, § 2; EHRM 30 april 2013, nr. 75203/12, Kochieva e.a. t. Zweden, § 35).

3.3.8 Verzoekende partij brengt een medisch verslag bij waaruit moet blijken dat zij op 4 april 2026 gezien werd door een geneesheer. In dit verslag worden enerzijds de beweerde vluchtmotieven van verzoekende partij herhaald en wordt anderzijds aandacht besteed aan de psychische toestand van verzoekende partij omwille van haar persoonlijke situatie. Dit verslag wordt uiteindelijk opgesteld op 7 april 2026.

Allereerst stelt de Raad vast dat verzoekende partij bij haar aankomst op geen enkele wijze gewag heeft gemaakt van enig medisch of psychologisch probleem. Op 6 of 10 december 2025 of onmiddellijk daarna merkt verzoekende partij op dit vlak niets op. Op 5 januari 2026 wordt zij vervolgens gehoord in het kader van haar verzoek om internationale bescherming. Op dat moment wordt er nagegaan of er bijzondere procedurele noden in haar hoofde zouden bestaan. Hierop wordt ontkennend geantwoord en geeft verzoekende partij ondanks de kans die haar geboden wordt geen enkele reactie op dit vlak. Op dezelfde datum wordt haar specifiek gevraagd naar haar gezondheidstoestand en de vraag of zij dient opgevolgd te worden omwille van eventuele dergelijke problemen. Daarbij antwoordt verzoekende partij dat zij enkel wat zorgen met haar nieren heeft. Als het koud is, zou zij nierstenen krijgen wat pijnlijk is. Enig stuk ligt hiervan op dat moment ook niet voor.

Dit ligt in lijn met de bevindingen van de centrumarts van haar huidige centrum die op 11 december 2025 reeds geoordeeld had dat verzoekende partij geschikt is om in het centrum te verblijven en niet lijdt aan enige ziekte die de ernst zou halen om een bescherming volgend uit artikel 3 van het EVRM te rechtvaardigen.

Het is slechts op 7 april 2026 (dezelfde datum als de bestreden beslissing) dat verzoekende partij meent dat er wel sprake zou zijn van een dergelijk probleem dat haar zou verhinderen terug te keren naar haar land van herkomst. Hiervoor verwijst zij naar een medisch verslag dat opgesteld zou zijn naar aanleiding van een onderzoek op 4 april 2026.

Uit dit medisch verslag blijkt dat verzoekende partij geen medicatie neemt en geen medische behandelingen ondergaat. Het verslag gaat verder in op het relaas van verzoekende partij dat wordt overgenomen en samengevat in dit medisch attest. Dit gaat uiteraard het louter medisch onderzoek te buiten en het gaat niet op om via een medisch stuk het relaas van verzoekende partij te trachten officialiseren. De Raad herinnert eraan dat verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming indiende waarbij deze beweringen reeds onderzocht werden, wat aanleiding gaf tot de negatieve beslissing van het CGVS van 23 maart 2026 en het daaropvolgende arrest van de Raad dat vervolgens op 10 april 2026 het standpunt van het CGVS bevestigde. Zelfs te deze gelegenheid heeft verzoekende partij geen kwetsbare toestand opgeworpen en evenmin nam verzoekende partij het initiatief om een aanvraag in te dienen om machtiging tot verblijf op grond van bijvoorbeeld artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij zou nochtans lijden onder zware mentale stress en waarvoor de optredende arts blijkbaar een psychiatrische bijstand voorstelt. Voor wat de nierproblemen betreft, verwijst de arts naar verder onderzoek. De overige klinische parameters lijken weinig alarmerend. De optredende arts gaat opmerken dat de psychologische toestand van verzoekende partij gelieerd is aan haar problemen in Irak met een gewelddadige familie die haar zou bedreigen. Opnieuw herhaalt de Raad dat dergelijke standpunten duidelijk verder gaan dan een medische vaststelling en er eerder op gericht lijken om op een slinkse wijze de bevindingen van het CGVS tegen te spreken. Dit valt echter buiten het kader van een medisch standpunt en al helemaal buiten het kader van het huidige beroep.

Doorheen het medisch attest wordt steeds een verband gelegd met het beweerde relaas van verzoekende partij, doch hierbij dient ten eerste opgemerkt te worden dat het CGVS van mening is dat verzoekende partij niet afdoende heeft kunnen aantonen dat zij inderdaad diende te ondergaan wat zij beweert. Het gaat niet op om deze beweringen opnieuw over te leggen ter beoordeling van een andere instantie.

Het is de Raad een raadsel hoe de optredende arts veel van de opgeworpen gegevens heeft kunnen nagaan die overigens opnieuw geen uitstaans hebben met een medische diagnose en louter reproduceren wat verzoekende partij desgevallend beweert zonder dat ook maar enigszins kan besloten worden dat deze beweringen waarachtig zijn. Opnieuw verwijst de Raad naar de bevindingen van het CGVS in de beslissing van 23 maart 2026 en het daaropvolgende arrest van de Raad die uiteraard niet kunnen tegengesproken worden door het voorgelegde medisch attest. De Raad stelt ook vast dat er tot op de datum van dit medisch attest geen enkele behandeling gevolgd werd door verzoekende partij, dat zij hier ook geen vragen voor heeft gesteld. Dit is des te meer bevreemdend daar zij reeds op 4 april 2026 onderzocht zou zijn met een verslag van 7 april 2026 en dus ruim dagen voor de bestreden beslissing, maar zij blijkbaar toch niet het initiatief nam om haar beweerde medische, dan wel psychologische toestand aan te kaarten.

Verzoekende partij kan geenszins gevolgd worden dat er sprake is van een bewezen psychische kwetsbaarheid en een mogelijks levensbedreigende situatie bij een terugkeer naar haar land van herkomst.

3.3.9 Verzoekende partij brengt voor wat de terugkeer naar Irak betreft slechts algemene informatie bij zonder dat ze enig begin van bewijs bijbrengt dat deze informatie op haar persoonlijk van toepassing is. Zo toont verzoekende partij bijvoorbeeld niet aan dat zij in Irak gevisieerd zou worden omwille van haar huwelijk en de hieraan beweerdelijk verbonden eerwraak of het slachtoffer zal worden van geweldplegingen. Een betoog inzake de beweerde algemene context over “*de positie van de vrouw*” in Irak is per definitie uiterst algemeen en draagt dan ook niet bij tot enige verduidelijking ten aanzien van de daadwerkelijke persoonlijke situatie van verzoekende partij zelf.

Zonder dergelijke individuele en concrete bewijzen kan de aangevoerde algemene informatie niet worden weerhouden als bewijs van het feit dat verzoekende partij bij terugkeer naar Irak zal worden blootgesteld aan een reëel risico op foltering en onmenselijke behandeling. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond. Opnieuw verwijst de Raad naar de beslissing van het CGVS van 23 maart 2026 waaruit blijkt dat verzoekende partij noch de beweerde voormalige tewerkstelling van haar echtgenoot, noch haar vluchtmotieven aannemelijk heeft kunnen maken. Ook in het daaropvolgende arrest van de Raad wordt hier niet anders over geoordeeld. Het is trouwens opvallend dat verzoekende partij initieel wanneer zij voor het eerst ondervraagd wordt begin december 2025, dat zij aangeeft op weg te zijn naar Groot-Brittannië en beweert haar land van herkomst ontvlucht te zijn omwille van politieke redenen wat uiteraard in tegenspraak is met het door haar beweerde verhaal dat slechts in januari 2026 opduikt.

3.3.10 Gelet op wat voorafgaat maakt verzoekende partij met haar betoog geenszins aannemelijk dat er sprake is van een overschrijding van de minimumdrempel van ernst in het licht van artikel 3 van het EVRM. Zij toont niet aan dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een schending van artikel 3 van het EVRM zou inhouden vanwege het cumulatieve effect van de onlosmakelijk met elkaar verbonden factoren van psychische kwetsbaarheid en de zekerheid van vervolging bij aankomst in Irak, nu zij niet aantoonbaar is van een buitengewone psychische kwetsbaarheid, noch haar beweerde problemen in Irak aannemelijk maakt. Haar beweerde kwetsbare toestand heeft haar er overigens ook niet van weerhouden een reis te plannen naar Europa en deze ook daadwerkelijk uit te voeren.

Gelet op hetgeen voorafgaat en wat volgt, dient te worden besloten dat de verzoekende partij niet aantoonbaar is dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming, zij het op procedureel dan wel op materieel vlak.

Het CGVS en de Raad komen tot de vaststelling dat verzoekende partij niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing verwijst uitdrukkelijk naar deze beslissing van 23 maart 2026 van het CGVS tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en besluit dat een schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk wordt gemaakt. Dit standpunt wordt later bevestigd door de Raad. Verzoekende partij brengt geen enkel element bij waaruit zou kunnen worden vastgesteld dat de beoordeling van het CGVS van 23 maart 2026 achterhaald zou zijn op het ogenblik dat de bestreden beslissing op 15 april 2026 wordt genomen.

Een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling, die bovendien ongegrond wordt bevonden door het CGVS, volstaat op zich niet om een verdedigbare grief op grond van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken. In deze omstandigheden blijkt een schending van artikel 3 van het EVRM op het eerste gezicht niet.

3.3.11 Nu verzoekende partij geen begin van bewijs leverde van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling, toont zij op het eerste gezicht ook niet aan dat de verwerende partij ten onrechte niet

is overgegaan tot een onderzoek in het licht van artikel 3 van het EVRM bij een repatriëring naar Irak. Zij toont dan ook niet aan dat de verwerende partij gehouden was te motiveren waarom de terugkeer de verzoekende partij niet blootstelt aan een onmenselijke behandeling.

Zij maakt, gelet op wat voorafgaat, niet aannemelijk dat de bestreden beslissing behept is met een gebrek aan nauwkeurigheid of een inadequate motivering. Zij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat de verwerende partij bepaalde alarmbellen inzake haar geestelijke gezondheid en/of een strafrechtelijk risico, ten onrechte genegeerd heeft.

3.3.12 Een schending van artikel 3 van het EVRM en het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt op het eerste zicht niet.

3.3.13 Het middel is bijgevolg niet ernstig.

3.4 Dienvolgens is niet voldaan aan de tweede van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, §2 van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig april tweeduizendzesentwintig door:

A. DE WILDE, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

S. HERBOTS, toegevoegd griffier.

De griffier, De voorzitter,

S. HERBOTS

A. DE WILDE